

Драгослав Видовић

РЕЧ ПЕВУШИ БЛАГО

БЕЗУСЛОВНА РЕЧ

Нема слова више. Реч певуши благо.
Неће да се смуца — попут глуве мачке.
Не бежи од кише. Не стрени пред маглом.
Уме да се сунча — чак и кроз облачке.

Како мирно дише — с толиком тишином.
Престала да муца — приче претварачке.
До беспуће стиже — надзвучном брзином.
И полако куца: тике-тике-тачке.

Нема више ветра који ће да збрише
Реч ненаписану — у ко зна ком дану.
Пахуљица лета — све ближе и ближе,

кап росе на длану, слива се низ рану.
И опет се њише — вео испред жиже,
да сачува тајну — за следећу страну.

КАО

Кад плане белина — постиђене речи
пред одблеском стану.
Одлете. Тишина. Могао бих лећи —
коначно, на страну.

За конак се спремам. Само вребам време.
Кришом, као никад — киша заупцкета.
Однекуд — са неба — не приметно скрене.
Слива се дуж листа — и стиже... до цвета.

Долазиш — сва нема. Као да те нема.
Али — каква варка : украдеш ми свеску.
Нема да се дрема : почиње Поема.
Заљуља се бајка — и већ смо у песку.

И... тако. Свуд пена. Сва си увијена.
Колена, рамена. Пецка те? Ух, јао.
Баш је навалентна. Скидаш је, сва снена.
Тад изрони стена. То јест — ја! Шта „као“?

(Ех, што ти је песма. Само што сам стао...
Она мени: „као“!)

СВЕВРЕМЕНА ТРЕМА

Слутим јутра цику — све ближу мом листу
Шта кад кликне јато — сред пуге белине?
Док хитам ка стиху — блесне Сунчев дискос:
покоси, за кратко — иње месечине.

О, само нек сине — онако с висине.
Пустићу сва слова да лају на њега.
Док се не извине — за зрнца тишине:
тек што прасне зора — узлете са снега!

Срећом, ту је облак. Облачи те благо.
Ушцускава страсно. Тад журно зажмури.
„Снупротног“ смо пола. Не постоји глагол
који сме да — (гласно) — моли се — и дури.

Камоли да плане — и призна све призме
(росе!) кроз које сам... преламао јаву.
Све до оне стране — где се траже чизме,
за лет изнад текста... Поново у траву?

Ти, на небу седмом, трепериш од смеха.
Чекаш да се попнем... Јер ипак си — жена.
Ех, знам. Очигледно. Већ копним од еха,
на дну ове строфе — трошне, као... пена.

И опет стара тема: Трема. Трема? Трема.

ЛЕП КРИШ

Одлепрша часак. Никад више сада.
Сада — кад сам ето... Ма, само што нисам.
И — одједном — прасак: пукла тајна нада.
Поклекла пред светлом оголелог листа.

Свевремена трема. Сав сам у раснулу.
Муња пупа сумње — на врху се грчи.
Окопнела пена — слива се низ кулу.
Покуњено луња — цвркуће у срчи.

Црци. Тако се каже. Цркла жица. *Керци.*
Шта да почнем, Оче? Очекујеш Причу?
Хоћеш да те лажем? У очи? У брк? *Ц!*
Нећу. Има ко ће. Може им се. Ничу.

Ја се само играм — иглом ускличника.
Облак боцкам, кришом — од слога до слога.
Зачикавам тигра. Ипак сам ја Икар.
Зар с покислим крилом — да стигнем пред Бога?

Нек напада киша — и град грандиозан.
И снег нек се слегне — до најгушћег леда.
Кад се све утиша — и искрсне роса,
напунићу цегер и крећем пут неба.

И да немам ништа — све ћу да ти предам.

ПАДА СНЕГ

Не играм се више — са твојим стрпљењем.
Стрпаћу све, ево — у две речи само.
Зар и њих да пишем? Какво понижење.
Не верујеш, Ево? Ослушни...: Адамо.

„Пада снег...” Је ли чујеш? Да... „тон-бел-а-неж”.
Слеће ти на усне... уснуле — од смеха.
С мирисом олује... О, како је свеж.
Не сме да се згусне... Само пецка. Нека.

Ко се игра? Боже! То су ... пахуљице.
Мале хуље, беле — прохује... без речи.
Чим дођу до коже — изгоре... жар птице!
Сувише би хтеле. Мораш да их спречиш.

Јер... ако узлете, поново — и плешу,
исплешће тишину... па ћеш нагло чути
избрисане ретке — песму, неутешну,
како у давнину — путује — да ћути.